

Sygn. akt V AGa 576/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tomasz Pidzik
Sędziowie:	SA Jadwiga Galas SR del. Dorota Zienkiewicz (spr.)
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2018r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. U.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o stwierdzenie nieważności ewentualnie uchylenie uchwały

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 19 marca 2018r., sygn. akt XIV GC 215/17

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 810 (osiemset dziesięć) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Jadwiga Galas	SSA Tomasz Pidzik	SSR del. Dorota Zienkiewicz
-------------------	-------------------	-----------------------------

Sygn. akt V AGa 576/18

UZASADNIENIE

Powód: R. U. w pozwie z dnia 8 maja 2017 r. wystąpił przeciwko: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. domagając się stwierdzenia, że uchwała Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością w S. numer (...) z dnia 7 kwietnia 2017 roku jest nieważna, ewentualnie o uchylenie tej uchwały. Powód domagał się również zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania.

Dodatkowo powód wnosił o zwolnienie od ponoszenia kosztów postępowania i postanowieniem z dnia 12 czerwca 2017r. Sąd Okręgowy w Katowicach zwolnił powoda z obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu w części.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że zaskarżoną uchwałą Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. dokonało przymusowego umorzenia należących do powoda 10 udziałów w kapitale zakładowym Spółki pozwanej. Jako podstawę wskazano prowadzenie przez powoda działalności konkurencyjnej, którą powód miał prowadzić poprzez posiadanie udziałów w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S., co nigdy nie miało miejsca. Wprawdzie powód we wspólności z matką i siostrą posiada 2 udziały w kapitale zakładowym tej Spółki, ale obie Spółki nigdy nie prowadziły działalności konkurencyjnej względem siebie. Pozwana spółka zajmowała się i zajmuje się przede wszystkim prowadzeniem agencji pracy tymczasowej, zaś spółka (...) opierała swoją działalność na usługach sprzątania i dozorowania. Powód podniósł, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, zmierza jedynie do wykluczenia powoda z grona wspólników i to w sytuacji, w której większościowy wspólnik (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością był jednocześnie prezesem zarządu pozwanej Spółki. Powód oświadczył, że nigdy nie zajmował się działalnością konkurencyjną w stosunku do pozwanej spółki.

W odpowiedzi na pozew pozwana wnosila o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana przyznała, że uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. przymusowo umorzono 10 udziałów należących do powoda w kapitale zakładowym Spółki pozwanej. Pozwana poprzez wskazanie przedmiotu działalności ujawnionego w KRS wywodziła, że spółka, w której powód ma 2 udziały prowadzi działalność konkurencyjną wobec pozwanej, gdyż w wielu miejscach przedmiot działalności obu spółek jest tożsamy. Dodatkowo pozwana podniosła, że obie Spółki tym samym podmiotom składały oferty świadczenia tych samych usług w zakresie ochrony mienia i osób, a w przetargach wybierane były jedynie oferty (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, przez co pozwana poniosła z tego tytułu szkodę. Pozwana wskazała, że wzywała powoda do zaprzestania działalności konkurencyjnej, ale powód tego nie uczynił. Powyższe twierdzenia w ocenie pozwanej uzasadniały niezasadność powództwa.

Wyrokiem z dnia 19 marca 2018r. Sygn. akt XIV GC 215/17 Sąd Okręgowy w Katowicach stwierdził nieważność, jako sprzecznej z prawem, uchwały numer (...) z dnia 7 kwietnia 2017 roku Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda R. U. kwotę 1.497,00 zł tytułem kosztów procesu i nakazał pobrać od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 1.600,00 zł tytułem części opłaty nieuiszczonej przez powoda.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 20 kwietnia 1990 roku A. S., S. U., Z. G., R. M. i S. S. zawiązali (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S., a pozwana spółka powstała celem świadczenia usług leasingu pracowników głównie na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Inicjatorem powstania Spółki był A. S., większościowy udziałowiec (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością., który miał decydujący wpływ na pracę obu Spółek i który nie widział zagrożeń wzajemnej konkurencji pomiędzy tymi Spółkami. Od 2012 roku trwa konflikt pomiędzy powodem i A. S.. A. S. zarzucił powodowi, iż prowadzona przez niego część produkcyjna działalności Spółki przynosi straty, zaś powód zarzucił A. S., iż ten bez zgody wspólników przyznał sobie jako prezesowi zarządu bardzo wysokie premie i wypłacił je bez zgody wspólników w wysokości około 4 mln złotych. W tej sprawie złożono zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa.

W dniu 14 września 2016 roku A. S. sprzedał S. S. 40 udziałów w kapitale zakładowym pozwanej Spółki i od tej chwili wspólnikami pozwanej byli S. S. (40 udziałów) i powód (10 udziałów).

A. S. był ujawniony w KRS jako prezes zarządu pozwanej Spółki. Odwołanie go z tej funkcji i powołanie w jego miejsce S. S. miało miejsce w dniu 13 lipca 2017 roku.

W dniu 7 października 2016 roku Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Wspólników pozwanej dokonało zmiany umowy spółki w ten sposób, iż § 11 ust. 2 nadało brzmienie: „Udziały w spółce mogą być umorzone bez zgody wspólnika w przypadku istnienia ważnej przyczyny dotyczącej tego wspólnika. Przez ważną przyczynę należy rozumieć: długotrwałą nieobecność, prowadzenie działalności konkurencyjnej oraz działanie na szkodę spółki, jak również niewykonywanie swoich obowiązków wynikających z postanowień niniejszej umowy oraz przepisów prawa. Przez działalność konkurencyjną należy rozumieć uczestnictwo wspólnika w spółce konkurencyjnej jako wspólnik spółki cywilnej, spółki osobowej lub jako członek organu spółki kapitałowej bądź uczestnictwo w innej konkurencyjnej osobie prawnej jako członek organu. Działalność konkurencyjna obejmuje także udział w konkurencyjnej spółce kapitałowej w przypadku posiadania przez wspólnika co najmniej udziału lub akcji tej spółki albo prawa do powołania co najmniej jednego członka zarządu. Uchwała wspólników w przedmiocie umorzenia przymusowego winna być podjęta większością 2/3 głosów. Uchwała wymaga uzasadnienia”.

Pismem z dnia 7 grudnia 2016 roku A. S., jako prezes zarządu pozwanej Spółki, zawiadomił obu wspólników o tym, iż na podstawie uchwały z dnia 7 października 2016 roku nowe brzmienie uzyskał § 11 umowy Spółki, zgodnie z którym możliwe jest przymusowe umorzenie udziałów posiadanych przez wspólnika. Z uwagi na posiadaną widzę o posiadanych udziałach w spółkach konkurencyjnych, wezwał do oświadczenia się w tym przedmiocie w terminie 14 dni i zaprzestania naruszeń, jeśli zamierzają dalej uczestniczyć w Spółce.

W dniu 16 lutego 2017 roku pozwana złożyła ofertę świadczenia usług ochrony mienia i montaż monitoringu C. Spółdzielni Mieszkaniowej, a w dniu 14 lutego 2017 roku swoją ofertę temu samemu podmiotowi złożyła (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Podobnie obie Spółki złożyły oferty na ochronę osiedla (...) w B., Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach i Uniwersytetowi Ekonomicznemu w K.. Dotychczas żadna z ofert pozwanej Spółki nie została przyjęta i do dnia zamknięcia rozprawy pozwana spółka nie realizowała w sposób odpłatny usług ochrony osób lub mienia.

Niesporne jest, że w dniu 7 kwietnia 2017 roku została podjęta kwestionowana uchwała numer (...) Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników o umorzeniu na mocy art. 199 k.s.h. i § 11 umowy Spółki 10 udziałów należących do powoda, bez jego zgody, za łącznym wynagrodzeniem 26.348,60 zł. Powód głosował przeciw uchwale i zgłosił sprzeciw do tej uchwały.

Powód we wspólności z W. U. i M. U. posiada 2 udziały w kapitale zakładowym (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Obie Spółki, to jest pozwana i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zatrudniały i zatrudniają w części te same osoby, w konsekwencji czego w siedzibie obu Spółek posiadały one jeden wspólny szyld. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością współpracowała z pozwaną Spółką w zakresie leasingu pracowników, co obniżało jej koszty. Spółki posiadały biura w tych samych pomieszczeniach.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że przymusowe umorzenie udziałów nie może być wykorzystywane do usunięcia wspólnika ze spółki z przyczyn przewidzianych w art. 266 § 1 k.s.h., zaś uchwałę podjętą w oparciu o treść art. 199 k.s.h. w zw. z treścią § 11 ust. 2 umowy spółki, jako sprzeczną z treścią art. 266 § 1 k.s.h., uznać należy za nieważną w rozumieniu art. 252 § 1 k.s.h.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana zaskarżając orzeczenie w całości, wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości. Dodatkowo pozwana domagała się zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje.

Pozwana zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że pozwana spółka oraz Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) posiadają biura w tych samych pomieszczeniach, posiadają wspólny szyld, zatrudniają tych samych pracowników podczas gdy obie spółki nie mają siedzib ani biur w tych samych pomieszczeniach, a jedynie ich biura i siedziby znajdują się w tym samym budynku wielolokalowym; obie spółki posiadają odrębne szyldy, a jedynie szyldy te są wywieszane na tym samym budynku wielolokalowym; obie spółki zatrudniają jedynie tę samą księgową;
- naruszenie art. 199 § 1 k.s.h. poprzez jego niezastosowanie oraz art. 199 § 4 k.s.h. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a przez to pominięcie odrębności instytucji umorzenia przymusowego udziałów oraz instytucji umorzenia automatycznego udziałów, a przede wszystkim tego, że inne są w obu przypadkach warunki i tryb, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości i uznaniem, że treść § 11 ust. 2 umowy pozwanej spółki jest niezgodna z przepisami prawa, gdyż nieprawidłowo określa przesłanki przymusowego umorzenia udziałów wspólników;
- naruszenie art. 199 § 1 k.s.h. w zw. z art. 266 § 1 k.s.h. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że treść § 11 ust. 2 umowy pozwanej spółki jest niezgodna z przepisami prawa, gdyż zezwala na przymusowe umorzenie udziałów wspólnika z przyczyn dotyczących wspólnika, które mogłyby co najwyżej stanowić podstawę powództwa o wyłączenie wspólnika;
- naruszenie art. 252 § 1 k.s.h. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie;
- naruszenie art. 60 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczeń woli wspólników zawartych w § 11 ust. 2 umowy pozwanej spółki, a konkretniej użytych w tym postanowieniu umowy określeń działalność konkurencyjna i konkurencyjna spółka i przyjęcie, że wykładania tych określeń dokonana zgodnie z dobrymi obyczajami prowadzi do uznania, że działalność pozwanej nie jest działalnością konkurencyjną w stosunku do działalności Przedsiębiorstwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...), w której powód posiada udziały, a przez to uznanie, że uchwała w przedmiocie przymusowego umorzenia udziałów powoda z uwagi na prowadzenie działalności konkurencyjnej jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, podczas gdy prawidłowa wykładania tych określeń skutkowałaby oceną, że obie spółki prowadzą działalność konkurencyjną wobec siebie, zaś uchwała w przedmiocie przymusowego umorzenia udziałów powoda została podjęta zgodnie z warunkami i przesłankami opisanymi w umowie spółki;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz swobodną jego ocenę dokonaną wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego,
- uznaniem za wiarygodne wyjaśnień powoda oraz oparciem znacznej ilości ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie na wyjaśnieniach powoda z pominięciem innych dowodów, w szczególności zeznań świadków: G. P., R. M. oraz pozwanej.

Podczas rozprawy apelacyjnej pełnomocnik powoda wskazała, że zarzuty pozwanej stanowią polemikę z uzasadnieniem wyroku Sądu pierwszej instancji, który to wyrok jest w całości słuszny. W ocenie strony powodowej umorzenie udziałów nie może być instytucją, która zastępuje wykluczenie wspólnika, gdyż wówczas takie umorzenie stanowi obejście prawa w postaci normy statuowanej w art. 266 k.s.h. i wówczas uchwała taka jest nieważna jako sprzeczna z prawem. W obliczu tych wywodów strona powodowa wniosła o nieuwzględnienie apelacji jako całkowicie bezzasadnej i oddalenie jej oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny zważył, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny w całości przychylił się do stanowiska Sądu pierwszej instancji i ustalenia tam poczynione uznał za własne, aprobuując również rozważania prawne.

Pozwana wniosła w apelacji o dopuszczenie dowodów z dokumentów w postaci:

- wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach, XXI Wydział Karny z dnia 12 kwietnia 2018 r. w sprawie o sygnaturze akt XXI K 254/15 - na okoliczność uniewinnienia A. S. (uprzedniego Prezesa Zarządu pozwanej) od zarzucanego mu przez powoda czynu w postaci przyznania sobie nienależnej premii w łącznej wysokości 4.502.135,05 zł;
- umowy spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. - na okoliczność sposobu powoływania i odwoływania członków zarządu w pozwanej spółce;
- ogłoszenia o udzieleniu zamówienia na usługi społeczne z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie nr (...) - na okoliczność niewybrania przez zamawiającego - (...) Ekonomiczny w K. - oferty pozwanej i udzielenia zamówienia Przedsiębiorstwu(...)sp. z o.o. (...), w której powód posiada udziały.

Okoliczności objęte powyższymi wnioskami nie były przez stronę przeciwną kwestionowane (zostały przyznane i nie budziły wątpliwości), stąd po myśli art. 229 k.p.c. nie wymagały dowodu, zaś w myśl art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu mogą być jedynie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Okoliczności te potwierdzają zasadność oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji.

Nie można Sądowi pierwszej instancji zarzucić błędu w ustaleniach faktycznych. poprzez przyjęcie, że pozwana spółka oraz Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) posiadała biura w tych samych pomieszczeniach, posiadała wspólny szyld, czy zatrudniała w części tych samych pracowników. Okoliczności te były potwierdzone zeznaniami świadka G. P., zeznaniami powoda oraz S. S. złożonymi na rozprawie w dniu 7 marca 2018 roku. Dowodem na potwierdzenie wspólnego szyldu jest ksero zdjęcia z k. 173 akt. Sąd pierwszej instancji przedstawiając te okoliczności nie przez przypadek posługiwał się czasem przeszłym. Przyznała to również pełnomocnik pozwanej na rozprawie apelacyjnej twierdząc, że kiedyś pomieszczenia były współdzielone, ale wiele rzeczy się zmieniło i od 2016 r. pomiędzy podmiotami nie ma już współpracy. Nikt nie kwestionuje tego, że sytuacja w tym zakresie uległa zmianie, ale materiał zgromadzony w sprawie potwierdza, że zmiany te były konsekwencją konfliktu, który zaistniał pomiędzy powodem a A. S.. Te okoliczności tylko wzmacniają stanowisko, że poprzez umorzenie udziałów powoda zmierzano do wykluczenia powoda ze spółki jako współnika pozostającego w sporze z osobą pozostającą prezesem w dacie podjęcia spornej uchwały. W sprawie z większości materiału dowodowego dominuje istota konfliktu osobowościowego, a strona pozwana nieudolnie zamierza kwestionować, że przyczyną umorzenia udziałów nie był konflikt, gdyż to nie na tle konfliktu osobowościowego miało dojść do wykluczenia współnika ze spółki. Jednocześnie pełnomocnik pozwanej przyznała, że toczą się spory sądowe, w których Pan S. dochodzi od powoda naprawienia szkody i ochrony dóbr osobistych. Pełnomocnik pozwanej na rozprawie apelacyjnej przyznała również, że spółki łączy osoba księgowej, wyjaśniając jednocześnie, że pozwana nie zatrudnia obecnie pracowników, gdyż ją na to nie stać a jak była potrzeba wykonywania jakichś czynności, to spółka od hoc zatrudniała jakieś osoby na umowach cywilnoprawnych. W obliczu powyższego nie sposób dopatrzeć się błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji.

Również kolejny zarzut niezastosowania art. 199 § 1 k.s.h. nie może się ostać. Sąd pierwszej instancji wyraźnie zaznaczył, że prawa udziałowe powoda nie zostały uszczuplone przez samo dodanie do umowy spółki postanowień przewidujących przymusowe umorzenie udziałów (zmiana brzmienia § 11 ustęp 2 umowy), ponieważ taka zmiana jedynie otwierała możliwość umorzenia udziałów bez zgody współnika; powodując powstanie nieodwołalnej, warunkującej przymusowe umorzenie udziałów regulacji na poziomie statutowym (art. 199 § 1 k.s.h.). Dopiero umorzenie udziałów na skutek spełnienia się przesłanek określonych w zmienionej umowie spółki spowodowałoby uszczuplenie praw udziałowych. Niezrozumiałe natomiast jest zarzucanie Sądowi pierwszej instancji niewłaściwego zastosowania art. 199 § 4 k.s.h., podczas gdy Sąd pierwszej instancji na temat treści art. 199 § 4 k.s.h. się nie wypowiadał. Nie sposób zatem postawić zarzut pominięcia odrębności instytucji umorzenia przymusowego udziałów. Również pozwana wyraźnie wielokrotnie wskazywała, że w sprawie mamy do czynienia z umorzeniem przymusowym, które nastąpiło uchwałą zgromadzenia współników. Świadczy również o tym treść zaskarżonej uchwały. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie na którą skarżąca się powołuje o sygnaturze akt V ACa 528/11

wskazał, że instytucja umorzenia udziałów i wyłączenia wspólnika mają odrębny, niezależny charakter, stanowią dla wspólników równorzędny instrument wpływania na kształt osobowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wyraźnie zaznaczając, że przymusowe umorzenie udziałów nie jest pozbawione kontroli sądowej. Zaś Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 maja 2005 r., w sprawie V CK 562/04 wyraźnie zazaczył, że przymusowe umorzenie udziałów nie może być wykorzystywane do usunięcia wspólnika ze spółki z przyczyn przewidzianych w art. 266 § 1 k.s.h. (OSNC 2006/4/70). Na tle zaskarżonego wyroku ustalony stan faktyczny sprawy czyni stanowisko Sądu Najwyższego jak najbardziej zasadne.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 199 § 1 k.s.h. w zw. z art. 266 § 1 k.s.h. Istota wskazanych przepisów jest odmienna i poprzez stosowanie treści art. 199 § 1 k.s.h. nie można naruszać treści art. 266 § 1 k.s.h..

Nikt nie kwestionuje, że przesłankami przymusowego umorzenia udziałów wspólnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością mogą być przesłanki szczególne dotyczące zawinionego działania wspólnika, w tym prowadzenie przez wspólnika działalności konkurencyjnej, nie można jednak w tym zakresie tworzyć fikcji.

Umorzenie udziałów dotyczy w pierwszym rzędzie sfery kapitałowej spółki, natomiast wykluczenie wspólnika ze spółki obejmuje sferę osobowościową i regulowana jest treścią art. 266 § 1 k.s.h. Nie może być tak, aby drogą zmiany umowy spółki poprzez umorzenie udziałów obchodzić treść art. 266 § 1 k.s.h. Umorzenie udziałów nie może być instytucją, która zastępuje wykluczenie wspólnika.

Głównym celem instytucji umorzenia udziałów jest umorzenie udziałów. W sytuacji gdy instytucja umorzenia udziałów znajduje zastosowanie li tylko do wyłączenia wspólnika, to obowiązkiem sądu jest podjęcie wnikliwej analizy takiego stanu rzeczy, aby nie dochodziło do obejścia przepisu prawa. W takim przypadku chęć wyeliminowania wspólnika drogą umorzenia udziałów, a nie poprzez drogę przewidzianą treścią art. 266 § 1 k.s.h. musi czynić uchwałę nieważną, jako sprzeczną z prawem.

Trudno odnieść się do zarzutu naruszenia art. 252 § 1 k.s.h. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, albowiem skarżąca nie wskazuje konkretnie na czym naruszenie tego przepisu miałyby polegać. Ustawodawca w treści art. 252 § 1 k.s.h. przewidział sądową kontrolę uchwał wspólników jednoznacznie wskazując, że osobom lub organom spółki, wymienionym w art. 250 k.s.h., przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą. W zarzucie tym skarżąca oponowała przeciwko uznaniu uchwały za sprzeczną z ustawą. Przepisy kodeksu spółek handlowych nie określają przesłanek umorzenia przymusowego, stąd zdarzeniem inicjującym przymusowe umorzenie udziałów w spółce z o.o. jest wystąpienie przyczyny przewidzianej w umowie spółki. To, że brak jest w tym zakresie ograniczeń nie oznacza, że przyczyny przewidziane w umowie spółki mogą godzić w przepisy prawa powszechnie obowiązującego.

Uznania przez Sąd pierwszej instancji, że uchwała jest spreczna z prawem nie sposób skutecznie zakwestionować. Słusznie Sąd pierwszej instancji zazaczył, że zarówno w tle dokonywanych zmian w umowie Spółki jak i w tle podjęcia samej zaskarżonej uchwały należy mieć na uwadze konflikt powoda z A. S.. Co istotne, w chwili dokonywania zmian w umowie Spółki A. S. pełnił funkcję prezesa zarządu pozwanej, pozostając jednocześnie większościowym udziałowcem (...) Spółki z o.o. Gdyby rzeczywiście większościowy wspólnik pozwanej Spółki, S. S., rzeczywiście odczytywał działalność obu Spółek jako konkurencyjne, powinien był w pierwszej kolejności doprowadzić do odwołania prezesa zarządu. Utrzymywanie stanu, w którym w dacie podjęcia uchwały prezesem zarządu pozostaje większościowy wspólnik Spółki podejrzewanej o działalność konkurencyjną przy jednoczesnym podejmowaniu uchwały o umorzeniu udziałów wspólnika, który w tej drugiej Spółce wprawdzie posiada udziały, ale bez realnego wpływu na działalność tej drugiej Spółki, było nadużyciem umowy Spółki (§11 ust. 2) w sposób sprzeczny z art. 266 k.s.h. W konsekwencji czego również zaskarżona uchwała z tych samych względów nie jest zgodna z prawem.

Nie sposób też zarzucić Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 60 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczeń woli wspólników zawartych w § 11 ust. 2 umowy pozwanej spółki. W myśl art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Zaś oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają

ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje (art. 65. § 1 k.c.). W oświadczeniu woli należy badać, jaki był zamiar strony i cel oświadczenia, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu i tę analizę Sąd pierwszej instancji przeprowadził wnikliwie. Zgodnie z treścią art. 65 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje (§1). W oświadczeniu nie można pomijać treści zwerbalizowanej na piśmie, bowiem napisane sformułowania i pojęcia, a także sama semantyka i struktura aktu jest jednym z istotnych wykładników woli, pozwala ją poznać i ocenić (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2007 r., sygn. II CSK 546/2006, publ. LEX nr 253385).

Wobec powyższych stwierdzeń i poczynionych rozważań zarzut naruszenia przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c., poprzez kwestionowanie oceny dowodów poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie może się obronić. Zarzut ten jest nieprawdziwy. W przedmiotowej sprawie stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy prawidłowo, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w sposób logiczny, spójny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd dokonał prawidłowej oceny wiarygodności materiału dowodowego i nadał dowodom moc według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału do czego był zobowiązany. Dokonana przez Sąd ocena jest zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie budzi wątpliwości przyjęta przez Sąd podstawa faktyczna rozstrzygnięcia, jaką są przytoczone i zaaprobowane przez ten Sąd ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, które w sposób jednoznaczny wypływają z materiału dowodowego, w tym również zeznań pozwanej i innych świadków. To przecież świadek R. M. zeznał, że dziwi się, „dlaczego S. wystąpił z wnioskiem o usunięcie powoda z (...). To jest ślepa uliczka.” Świadek wskazywał na bardzo złe relacje powoda z A. S. i wyjaśniał Sądowi podłoże konfliktu między wyżej wymienionymi. Natomiast świadek G. P. wyjaśnił, że nie posiadał takiej wiedzy, by pozwana realnie świadczyła usługi z zakresu ochrony. To, że świadek ten traktuje pozwaną jako firmę konkurencyjną, nie oznacza, że firmy te względem siebie prowadziły działalność konkurencyjną. Świadek wyraźnie zaznaczył, że spółka (...) jest skazana na pozwaną w zakresie leasingu pracowników. Nie sposób zatem Sądowi pierwszej instancji zarzucić pominięcia zeznań świadków: G. P., R. M. oraz pozwanej, dowody te wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają okoliczności ustalone przez Sąd pierwszej instancji.

Należy podzielić utrwalony w orzecznictwie pogląd, że do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżąca wykazała uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, Lex nr 172176), a tego skarżąca nie wykazała. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 sierpnia 2018 r., VII AGa 890/18, Lex nr 2545175 za wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 lutego 2007 r., sygn. akt I ACa 1053/06, (Lex nr 298433)).

Przedstawione wywody wykazują, że postawione w apelacji zarzuty odnoszące się do naruszenia prawa materialnego, czy też dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych, czy niewłaściwej oceny materiału dowodowego okazały się bezzasadne.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono jak w punkcie 2 na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 kpc., stosownie do § 10 ust. 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015, poz. 1800 z późn. zm.) w związku z § 8 pkt 22 cytowanego Rozporządzenia. obciążając obowiązkiem ich poniesienia w całości powoda jako stronę przegrywającą proces. Na koszty procesu składa się koszt zastępstwa procesowego w kwocie 810,00 zł w wysokości stawki minimalnej ustalonej zgodnie z cytowanym rozporządzeniem, stanowiący 75% z kwoty 1080 zł..

SSA Jadwiga Galas SSA Tomasz Pidzik SSR del. Dorota Zienkiewicz